

Љубодраг Дуци Симоновић
E-mail: comrade@orion.rs

ХОМОСЕКСУАЛНОСТ

У савременом капитализму стварају се покрети све бројнијих хомосексуалаца који би по Марксовом „хуманизму-натурализму“ спадали у дегенерисану друштвеност и на тај начин у дегенерисану природност. Не ради се о „поремећеној“ биолошкој природи човека (човек је хетеросексуално биће и има органску предиспозицију за педерастичност), већ о владајућим друштвеним односима и њима одговарајућим вредносним изазовима. Није реч о „болесном човеку“, већ о болесном друштву. Не треба, стога, лечити људе, већ треба створити „здрavo друштво“ (Фром) у коме ће стасати здрави људи. Хомосексуалност је конкретна друштвена (историјска) појава која је условљена природом владајућег поретка. Она је облик у коме се појављује одређени вредносни систем који уређује односе између полова и као таква је конкретни вид друштвеног функционисања. Антички педерастички Ерос има битно другачију природу од на капиталистички начин условљене хомосексуалности. Хомосексуална заједница данас један је од облика у коме се појављује на капиталистички начин дегенерисана друштвеност. Развој хомосексуалних односа одговара распаду породице као оплемењене природне заједнице и постајању брака економском заједницом. Хомосексуалне заједнице добијају легитимност „друштвености“ не у односу према породици као оплемењеној природној заједници, већ у односу према усамљеничком безнађу које ствара капитализам. Хомосексуална заједница је крајњи облик на капиталистички начин дегенерисане породице, а развој педерастичке доприноси укидању могућности стварања породице као оплемењене природне заједнице. Истовремено, уништавајући човека као природно и људско биће капитализам уништава аутентичну друштвеност чиме стерилише Ерос и на тај начин уништава могућност биолошке репродукције друштва. „Репродукција друштва“ постала је сегмент деструктивне капиталистичке репродукције која се, као и све друге области живота, заснива на принципу „Паре не смрде!“. Вештачка оплодња, продаја семеног материјала, изнајмљивање материце, продаја деце - све су то легални и легитимни облици капиталистичке репродукције. Капитализам увлачи у своју егзистенцијалну и вредносну орбиту све погубније последице које производи дајући им институционални статус и стварајући од њих средство за свој развој.

Када се има у виду да капитализам уништава човека као природно и људско биће, суштина брака је опстанак човечанства као хуманизоване природне заједнице. Он је институционализована заједница жене и мушкарца која пружа могућност за стабилну биолошку репродукцију друштва и за одгајање деце. Када

је брак лишен животворне (родне) димензије он губи основни разлог постојања. Истовремено, без животворне димензије брак постаје љуштура у коју је могуће убацити најразличитије садржаје. Ако се пође од хомосексуалног принципа као основе за успостављања брачне заједнице, због чега не дозволити склапање брака између браће, између сестара, између мајке и ћерке, оца и сина, бабе и унуке, деде и унука...? Родбинска веза има значај пре свега у перспективи биолошког опстанка, што значи полазећи од тога да инцест доводи до телесног и менталног дегенерисања потомства. У хомосексуалним односима, који немају родни карактер, тај проблем не постоји. Постајање хомосексуалности темељним принципом брака руше се све границе и са њима традиционално схватање породичних веза које се заснивају на хетеросексуалном односу. Истовремено, укида се историјска димензија човека и у том контексту хуманистичка и егзистенцијална визија будућности човечанства. Не само како ће изгледати, већ како ће бити могућ опстанак људског друштва уколико оно буде претворено у педере и лезбејке? На то питање капитализам може да пружи одговор који има техничку природу: вештачка оплодња, што значи техничко произвођење деце. У савременом свету хомосексуалност је постала анти-егзистенцијални принцип. Она је један од начина на који се уништава репродуктивна моћ човечанства и производи стерилно друштво. Хомосексуалност се појављује данас као део света који биолошки пропада и који уништава човека као природно, друштвено и историјско биће.

Каква је природа „права хомосексуалаца“ може се видети у односу према остваривању права деце. Каква је то „хуманост“ која се обрачунава са основним потребама и правима деце? Уместо борбе за очување породице и у том контексту борбе за право деце да имају оба родитеља и њихову љубав и бригу, инсистира се на „праву хомосексуалаца да усвајају децу“. Истовремено, заједница деце са једнополним „родитељима“ постаје узор за „породицу будућности“. На тај начин, укинута је дијалектика еротских односа између мушкарца и жене која је основа здравог развоја сексуалности (личности) код деце. У коначном, због чега деца треба да имају родитеље? Због чега се не успоставе фарме за производњу и одгој деце – као што је то предлагао Платон и као што су то урадили нацисти? Усвајање деце није само један од начина „решавања проблема“ деце без родитеља, већ је постао принцип на коме се заснива хомосексуални брак. Оно се заснива на последицама које ствара капитализам као *par excellence* нехумани поредак, тачније, на лишавању деце могућности да задовоље своје основне људске потребе. Усвајање подразумева да су деца лишена својих правих родитеља, односно, да су лишена права да имају оца и мајку. Уместо „отац“ и „мајка“, на Западу у личним документима све чешће стоји „први и други родитељ“. Једни „производе“ и одбацују децу, а други их усвајају. Усвајање деце постало је робно-новчана и техничка операција. Децу продају и купују као ствари. За купљену децу важи „период под гаранцијом“ - као и за сваку другу робу. Заједно са одбацивањем права деце да имају родитеље, одбацује се хуманистичка педагогија, што значи

педагошки систем који се заснива на настојању да се оплемени природно биће човека путем породице као оплемењене природне заједнице. Истовремено, лишавање деце родитељске љубави и поштовања узрок је најтежих менталних болести и најгорих облика друштвене патологије.

Основно право деце је право на будућност, а то значи право на хумани свет и на здраву животну средину. Реализовање потреба деце као људских и природних бића постало је питање опстанка човечанства. Настојање најреакционарних капиталистичких групација да број становника на планети сведу испод једне милијарде подразумева стерилисање људи и уништавање „прекобројних“. У том контексту, деца нису више „највеће благо“, већ највећа опасност за опстанак човечанства. Будућност се не сагледава полазећи од стваралачких потенцијала човека и хуманистичке визије света, већ полазећи од „чињенице“ да су природни ресурси ограничени и да томе треба прилагодити број људи на планети. Уместо да се тежи искорењивању потрошачког лудила које влада у најразвијенијим капиталистичким земљама Запада, које је главни узрок све драматичнијег пропадања планете, све су гласнији захтеви да се униште милијарде „прекобројних“, што пре свега значи деца. Уништавајући децу капитализам уништава животворну снагу човечанства и претвара људско друштво у свет телесно и ментално дегенерисаних метузалема.

У хомосексуалном односу људско тело губи изворну еротску димензију и бива инструментализовано на неприродни и нехумани начин. Оно постаје предмет сексуалног егзибиционизма при чему најважнију улогу добијају делови тела који немају везе са изворном еротском, поготову не са животворном природом човека. Не ради се о оплемењеном природном, већ о денатурализованом и стога дехуманизованом односу при чему је тело „партнера“ сведено на средство за изазивање оргазма. Пенетрација пениса у анус представља (повређујуће) насиље над организмом „партнера“ и (као и „орални секс“) деградирајући облик „сексуалног општења“. Психолошки основ хомосексуалности није потреба еманципованих људских бића за љубављу, већ страх од усамљености, одбачености, неизвесности... Уместо равноправних односа између „партнера“, доминира садо-мазохистички однос који је непосредни израз положаја човека у капитализму као класном поретку који се заснива на принципу „Гази или пузи!“. Потреба за потчињавањем и подавањем постаје основ дијалектике „сексуалне игре“. „Преузет“ је модел међуљудских односа на коме се заснива владајући однос између жена и мушкараца при чему су жене сведене на објекат сексуалног иживљавања.

Тежња за реализовањем човека као људског бића далеко превазилази (хомо)сексуалну димензију човека. Инсистирање на хомосексуалности као основном питању са којим се одређује човекобивство постаје начин сакаћења људскости и произвођење „једнодимензионалног“ (Маркузе) човека. Људскост је редукована на одређени тип сексуалности. Бити „неко“ значи бити *gay* или *macho-man*. То постаје основни облик друштвене самопотврде човека са којим се

уклањају други облици самопотврде човека као самосвојног бића. На тај начин човек бива укинут као историјско, слободарско и визионарско биће. „Покрет хомосексуалаца“ заснива се на редукованој људскости и дегенерисаној друштвености. Човек долази до своје људске самосвојности и друштвености путем своје сексуалности, а не преко грађанског статуса, класне припадности, националне самосвести, породице, културе, политичких и религиозних убеђења... „Понос“ се не везује за борбу за слободу, за национални опстанак и друштвену правду, за очување природе и човечанства... већ за (хомо)сексуалност која има анти-егзистенцијални карактер. Хомосексуалци нису „поносни“ зато што су људи, већ зато што су „педери“ и „лезбејке“. Сексуалност више није лична ствар, већ добија спектакуларну јавну промоцију. Потреба за друштвеношћу сведена је на сексистички егзибиционизам који има банални циркузанерски карактер. Редукована људскост има данас битно другачију природу него што је то било у прошлости. Она се појављује у односу према све реалнијој могућности уништења света и у односу према стваралачким моћима човека који је у стању да укине класно друштво и створи нови свет.

„Борба за права хомосексуалаца“ указује на хипокризију капиталистичког света. Зашто је „борба за права хомосексуалаца“ лишена опште-људске и визионарске димензије? Зашто се они који се позивају на „хуманост“ када је реч о хомосексуалцима, не боре против нехуманог, а за хумани свет? „Борба за права хомосексуалаца“ нема хуманистички, већ политички карактер и служи очувању постојећег света. Параде хомосексуалаца су врхунске манифестације „демократије“, а „поштовање права хомосексуалаца“ врхунски показатељ „хуманости“ владајућег поретка. Наметањем питања „остваривања права хомосексуалаца“ уклањају се са јавне сцене питања од којих зависи опстанак човечанства и слобода човека: биолошко пропадање народа, беспштедна пљачка радних слојева, умирање од болести, глади и жеђи, дрога, криминализовање друштва, успостављање полицијске државе, неписменост, усамљеност, уништавање читавих народа од стране „демократског“ Запада, експерименти са генетским материјалом, произвођење све деструктивнијих средстава за масовно уништење, „запрашивање“ становништва и земљишта, менталне болести, уништавање земљишта и живих организама генетски модификованим биљкама, хаварије на нуклеарним постројењима, самоубиства, насиље, све скупље медицинске услуге и све погубнија манипулација фармацеутским препаратима, све веће социјалне разлике и све већа беда у којој живе радни слојеви, деца и пензионери, све загађенија животна средина, све отровнија храна, монопол капиталиста над медијима... Истовремено, „борба за права хомосексуалаца“ постаје уношење раздора међу људе на темељу њиховог сексуалног опредељења са чиме се разбијају они облици друштвености (национална и класна интеграција) који пружају могућност човеку да опстане и оствари слободу.

Питање (хомо)сексуалности може бити схваћено на хуманистички начин само у контексту реализовања целовите људскости и то у перспективи борбе за очување живота на земљи и стварања хуманог света. Критичка дистанца према капитализму с аспекта хуманог друштва истовремено подразумева и критичку дистанцу према хомосексуалности с аспекта човека као оплемењеног природног (животворног) и друштвеног бића. На тој основи хомосексуалци као еманциповани људи могу да дају допринос развоју таквих друштвених односа који пружају могућност да се превазиђе (хомо) сексуална једнодимензионалност. Треба правити разлику између хомосексуалаца који су еманциповани људи и хомосексуалаца чији се поглед на свет и будућност заснива на њиховој сексуалној оријентацији. Први су у стању да сагледају хомосексуалност као друштвену појаву у контексту борбе за опстанак човечанства и стварања хуманог света; други су лишени критичке и визионарске свести и безнадежно су заглибљени у блату капитализма. Еманципација хомосексуалаца као људи од хомосексуалности само је један од облика у коме се човек ослобађа неприродних и нехуманих потреба које је капитализам створио у човеку. Заправо, еманципација хомосексуалаца од хомосексуалности само је један од облика у коме се човек еманципује од капитализма. Човек који је свестан погубних последица развоја капитализма треба да се супростави демону који је капитализам усадио у њега и то на тај начин што ће се, заједно са другим људима, борити против капитализма а за хумани свет. Сви смо ми жртве капитализма. Сви ми од раног детињства носимо у себи клицу зла која се, у нељудском свету, развија уништавајући људско у нама. Сви смо ми склони насилништу, сви смо љубоморни, себични, „перверзни“, деструктивни... Питање је, само, колико смо у стању да контролишемо и прикривамо зло које је у нама. Једини начин да се човек избори против зла које је усађено у њега је да се бори против поретка који ствара зло и поспешује његов развој. Усамљеничко незнање је тло на коме се најуспешније развија капиталистичко семе зла. Развој међуљудских односа и стварање од друштва заједнице слободних људи најбољи је начин на који човек може да супростави злу и да развије своју људскост. Ради се, заправо, о развоју еманциповане и борбене друштвености. Зато су од прворазредног значаја грађанске иницијативе и раднички покрети који извлаче људе из њихових усамљеничких јазбина и пружају им могућност да, борећи се против нехуманог света, доживе себе као друштвена бића. У борби за опстанак човечанства и за стварање хуманог света у први план ће избити оне особености људи које их спајају и чине људима.

Уместо да се тежи хуманом свету и истинској људскости, решење питања хомосексуалности тражи се у капитализму који производи најгоре облике друштвене патологије. У нехуманом друштву хумана питања могу да буду „решена“ једино на нехумани начин. Само у хуманом друштву хумана питања могу бити решена на хумани начин.

x x x